

Heinrich Rahn

**Programma Quo Rector Universitatis Rostochiensis Henricus Rahne/ I.U.D. &
Prof. Ad Exequias, Quas Puellae ... Dorotheae Sibrandae, Mater moestissima
Hodie ... paratas cupit Omnes omnium ordinum Cives Academicos amanter
invitat**

Rostochii: Kilius, 1651

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn774761733>

Druck Freier Zugang

R a h n e, H.,
in
D. S i b r a n d.

R o s t o c k, 1 6 5 1 .

36

PROGRAMMA

162.

Quo

RECTOR

Universitatis Rostochiensis

HENRICUS RAGNÆ/

J. U. D. & Prof.

Ad Exequias,

Quas

PUELLÆ EXIMIÆ SPEI

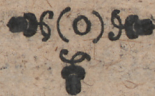
DOROTHEÆ

SIBRANDÆ,

Mater mœstissima

Hodie ad horam primam paratas cupit

Omnes omnium ordinum Cives Academicos
amanter invitat.

ROSTOCHII,

Typis NICOLAI KILII, Acad. Typogr.

ANNO M. DC. LI,

184

Erè atque eleganter
Seneca: Oignaros, inquit,
malorum suorum, qui-
bus non mors ut opti-
mum inventum naturæ
laudatur! quæ sive felici-
tatem includit, sive cala-
mitatem repellit, sive sa-
tietatem aut lassitudinem senis terminat, sive
juvenile ævum, dum meliora sperantur, in flore,
sive pueritiam ante duriores gradus (ætatis sc. se-
cuturæ) evocat: omnibus finis, multis reme-
dium, quibusdam votum, de nullis melius me-
rita, quàm de his ad quos venit antequam invo-
cetur. Nempe quibus læta adhuc omnia (uti
commentatur ad hunc locum J. Lipsius) & vita
in fructu est. Postea gravis, & mors invocatur
Pari ratione venit mors etiam ad DORO-
THEAM Sibrandes / adolescentem eximiæ
spei, de qua nunc quæ persolvendis extremis ejus
honoribus fecerint, promptè exequemur. Na-
ta igitur Rostochii est, anno Christi 1643. d. 28.
Febr. horâ tertiâ matutinâ, Patre amplissimo &

conspicuisimo viro Dn. HENRICO SIBRANDO
J. U. D. & Dicasterii Meckelnburgici Advocato
ac Procuratore clarissimo: matre CATHARI-
NA *Deutschen*/ raræ virtutis fœminâ. Avus pa-
ternus ei fuit amplissimus & consultissimus Vir
Dn. JOANNES SIBRANDUS, J. U. D. qui per
ipsum triginta annos summam navavit operam,
Reipublicæ huic tùm literariæ, in qua jura publi-
cè summâ cum laude docuit, tùm opidanæ, in
qua Syndici provinciam strenuè juxta ac candi-
dè sustinuit ornavitque. Aviam paternam, AN-
NAM SCHILLINGIAM habuit matronam lau-
datissimam, viri amplissimi Dn. HERMANNI
SCHILLINGI Consulis de hac urbe optimè me-
riti filiam. Avum maternum sortita fuit integer-
rimum & doctissimum virum Dn. DAVIDEM
Deutschen/ in Republica hac Rostochiensis Pro-
tonotarium sive primicerium notariorum dili-
gentissimum; aviam maternam ANNAM
SCHILLINGIAM matronam singularis ex-
empli. Fuit præcipuè pietatis amans, sine qua
nulla unquam virtus perfici atq; absolvi potest.
Quocirca eam rectè principium pariter & finem
actionum omnium sapientes statuerunt. Quæ
vera germanaque cùm non aliunde, quàm ex sa-
cris literis petenda & addiscenda sit, earum le-
ctionem Nostra ita sibi commendatam habuit,
ut

ut & dicta quævis eximia memoriâ teneret. Quæ ratio studiumque puellæ in hac annorum molli- tie, quid non præclarum atq; eximium in poste- rum polliceri videbatur? Nam si agricolæ mes- sem uberem sibi promittere soliti, quum bene floruerint segetes; quidni de maturiore ætate Nostræ optima quæq; licebat præsumere, cum pueritia seu adolescentia talis esset? Quæ ut præ- cipuè in hoc sexu merentur laudem, ita in primis commemorandum fuit. Morbum quod attinet, gravissimis splenis passionibus cor in consensum trahentibus, quas febris continua comitabatur, aliquot abhinc hebdomadis affligi cæpit, unde, cum tam potum, quam cibum averfaretur om- nem, fractis tenelli corpusculi viribus morbo debellando sufficere non potuit. Et velut aliàs fere comparatum est, ut optimum quodlibet mi- nus diuturnum sit; ita & Puella optima immatu- ro funere oppressa, ac velut rapta de vita est d. XXX. April. horâ II. nocturnâ. Magna confos- sa vulnere est indulgentissima Mater. Præter- quam enim quod acerbissimum Parentibus sem- per accidat, orbari liberis: sanè nihil luctuosius calamitosiusq; putatur, quàm illis privari, qui- bus præcipuè animum amantes dedimus. Quid Nostræ DOROTHEÆ ætatulâ mollius aut deli- catus, & ita quoq; jucundius erat? Itaque nunc

tanto majorem dolorem ac luctum Matri ipsius
mors affert, quò immaturior videtur. Nam pue-
ros parvulosq; rapi, id maximè contra naturam
fieri existimatur. Ne prolixius commemorem
festivitatem ingenii & illam hilariorem indolem,
quâ omnes facile capiebat. Ne ceteras dotes
animi, virtutumq; semina, quæ in ea agere her-
bam atq; virefcere videbantur. Ex quibus rebus
quantum sanctissimæ voluptatis ac gaudii pien-
tissima mater cepit hætenus; tantum nunc ægri-
tudinis mœrorisq; sentit, quum & dulcissimo pi-
gnore, & tot suavissimarû rerû fructu se privatam
videt. Sed quâ constantiâ & æquitate animi de-
cumbentē vidit filiam, eadem nunc eam extinctâ
feret. Et cogitabit pro pietate sua, quâ dono Dei
ac munere acceperit, eandem ejus voluntate ami-
sisse. Ceterum optimum in rebus adversis & effi-
cacissimum præsidium esse, non reluctari Deo,
ejusque voluntate ubique & semper acquiesce-
re. Et bene prorsus cum parvula actum, quæ tot
perverfas seculi labes & corruptelas, tot ærum-
nas laboresque, quibus obnoxij semper mortales
sumus, præverterit, sanctaque ac innocens, &
undiquaque felix excesserit tebus humanis. Sen-
sus profecto, si non oris, Christiani sunt ista in An-
tiphane Comico:

Her-

οὐ γὰρ πεθῶσιν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἔδον,
ἣν πάντες ἐλθεῖν ἐς ἀναγκαίως ἔχον,
Περελλύθασιν· εἴτα ἡμεῖς ὕστερον
Εἰς αὐτὸ καταγῶγον αὐτοῖς ἤξομεν
Κοινῇ πᾶν ἄλλον συνδιατρέψοντες χρόνον.

Lugere amicos mortuos modicè decet.

Non mortui etenim sunt, sed illam ipsam viam,

Quam mox necessum inire nobis omnibus,

Illi praeiverunt. Ecce postmodum.

Transgressi in unum idemque diversorium,

Coniuncti agemus quicquid & vi reliquum est.

Quem putas periisse, ait Seneca, praemissus est,
Et sanè praemissa est piè defuncta eò ubi expers
omnis mali nihil timet, nihil cupit, nihil patitur.
Non perdidit lucem, sed securiorem consequuta
est. Non est quod cogites, maestissima Mater,
quanto diutius filiam habere potueris, sed quam-
diu habueris. Quod habuisti, in summis bonis po-
ne. Deus illam tibi non mancipio dedit, vita
enim mancipio nulli datur, omnibus usu, sed
commodavit. Si quis pecuniam creditam solvis-
se se molestè ferat, eam praesertim cujus usum
gratuitum acceperit, nonne injustus habebitur?
Dedit Deus filiae tuae vitam, dedit & tibi: qui suo
jure usus, à qua voluit, debitum suum citius exe-
git, Gaude itaque te filiam habuisse, & usum fru-
ctum

ctum ejus, quamvis brevior voto tuo iuent, bo-
ni consule. Cogita jucundissimum esse quod ha-
buisti: humanum, quod perdidisti. Omnes huic
rei tollimur: quisquis ad vitam editur, ad mor-
tem destinatur.

— ἀλλ' ἀναγκίως ἔχει
βίον ἰεῖν, ὥς κάρτιστον εἶχον,
καὶ τὴν μὲν εἶναι, τὴν δὲ μὴ. τί τούτῳ δεῖ
στῆναι, ἅπερ δεῖ καὶ φύσιν διεκπερᾶν;

— *necessum est enim*
Ut spica quæ maturuit, vitam meti.
Hunc vivere, illum premori quid attinet
Deslere, sustinere quæ nati sumus.

Multum verò ad levandum Matris dolorem &
istud faciet, CIVES ACADEMICI, si filiolar
exequias, quæ ad H. I. instituentur postea, fre-
quentes prosequi volueritis. Multum enim se
oblectabit hac benevolentia vestra & officio, at-
que ita obliviscetur doloris sui. Certè levio-
rem existimabit, qui cum aliis quasi communis fa-
ctus. Id itaque sedulo frequenterque ut faciatis,
&, quam quisque secum gestat, recordemini
mortalitatis, etiam atque etiam vos adhortamur.

P. P. ad d. VII. Maij anno recuperatæ gra-
tiæ clō lōc L I.

Conventus fiet in ade B. Nicolao sacra.

— (S)

οὐ γὰρ πεθῆναι, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν
ἢν πρότερον ἐλθεῖν ἐς ἀναγκαίως ἔχον,
περὲν λυθῆσιν· εἶτα ἡμεῖς ὑπερὸν
εἰς ταῦτο καταγώγιον αὐτοῖς ἤξομεν
κοινὴν τὴν ἄλλων συνδιατρέφοντας χρόνον.

Lugere amicos mortuos modicè

Non mortui etenim sunt, sed illa

Quam mox necessum inire nobis

Illi praeiverunt. Ecce postmodum

Transgressi in unum idemque diem

Coniuncti agemus quicquid av

Quem putas periisse, ait Seneca,
Et sanè praemissa est piè defuncta
omnis mali nihil timet, nihil cupit.
Non perdidit lucem, sed securiores
est. Non est quod cogites, mæsti-
quanto diutius filiam habere potue-
diu habueris. Quod habuisti, in sum-
me. Deus illam tibi non mancipi-
enim mancipio nulli datur, omni
commodavit. Si quis pecuniam cre-
se se molestè ferat, eam praesertim
gratuitum acceperit, nonne injusti-
Dedit Deus filiae tuæ vitam, dedit
jure usus, à qua voluit, debitum su-
git, Gaude itaque te filiam habuisse

